

Vězení – a doživotní

Došli k podzemnímu výtahu, jehož kabina je zavezla ještě o několik poschodí níže. Vida, jak rozlehlé může být podzemí Starého Města.

Ocitli se v podobné chodbě jako nahoře, ale její strop byl navlhlý a na některých místech kapalo, takže na zemi se tu a tam nacházely loužičky jako po štěňátku. Dveře po levé i pravé straně byly z pevného plechu a s malými zamřížovanými okénky. Plechové lampičky se slabě blikajícími žárovkami jen matně osvětlovaly cestu.

Bylo to vězeňské patro.

„Jak to, že do školy patří i vězení?“ vyzvídal Pohádkář. To už není žádná škola, to je celé podzemní město.

Muži neodpověděli. Když Pohádkář svou otázku zopakoval, ozvalo se jedno lamželezo váhavě: „O tom nám není nic známo. V rozkaze se o ničem takovém nehovořilo.“

„Cožpak vy se řídíte pouze rozkazy?“ nechápal Pohádkář.

„Rozkaz je rozkaz,“ odpověděl strojevě jiný muž. „Co nám nenařídí rozkaz, o to se nezajímáme.“

„Jaké je vaše původní povolání?“

„Jsme vojáci,“ pravila jedna z masek. „A kdo je víc?“ Znělo to, jako by ten přídavek k odpovědi rovněž převzal z nějakého rozkazu.

„To vidím, ale mě by zajímalo, jaké zaměstnání jste měli v civilu, než vás povolali do armády.“

„Nevíme, co je to civil,“ odtušila další maska. „O něčem takovém se rozkazy nikdy nezmiňovaly. Byli jsme vojáci, jsme vojáci a budeme vojáci. A kdo je víc?“

Pohádkář začínal mít dojem, že pohádkové vojsko je ve skutečnosti složeno z robotů naprogramovaných pro válčení. Ale proč se v tom případě Ministři zajímali o povzbuzení vojenské morálky brusinkovým jogurtem? Třeba jim šlo o jiné pohádkové bytosti, naverbované do armády

pro případ válečného střetnutí. Jenže do střetnutí s kým? S nepohádkovým světem? To je hloupost. Paní V. přece stačí, když nepohádkový svět rozeštvává sám sebe k nejrůznějším střetům.

Ale dost možná, že už i sami roboti ztrácejí chuť bojovat a je zapotřebí jejich válečnické nadšení posílit vymyšleným brugurtem. Pohádkář se pousmál, když si představil, jak všichni generálové, maršálové a generallissimové s kyselými obličejemi, ale povinně konzumují brusinkový jogurt s jablečnou dřením a rozemletými sójovými boby. Jak takový brugurt může chutnat?

Před jednou z cel na ně čekal muž v šedém plášti s kapucí staženou hluboko do čela a chrastil svazkem klíčů. Otevřel plechová vrátka a lam-

železa popostrčila Pohádkáře do kobky s takovou vojáčkou rázností, až se málem rozplácl na protější navlhle stěně.

Klíč se několikrát otočil v zámku a kroky vojáků se vzdálily. Pohádkář se rozhlédl po cele. Jeho oči musely přivyknout příšeří, které tu panovalo. Ale záhy poznal, že tu nemá žádného spoluvězně. Plechová postel, plechová židle, plechový rozviklaný stůl, na němž ležel balíček s názvem Sucharová pohádka vedle láhve s nápisem Pohádková minerální voda živá, dále otlučený plechový kyblík a (jediné neplechové) koště. To bylo veškeré vybavení této podzemní kasematy.

Pohádkářovi se tu ani za mák nelíbilo. Nevypadá to vůbec nadějně, uvažoval. Odtud se hned tak nedostanu, ledaže by někdy v dohledné době vyhlásili amnestii, třeba až bude Hlavní Nakladatelce sto let a na její oslavu budou kromě jiných kratochvílí propouštět vězně z pohádkových věznic.

A co jeho Víla? Snad nebude věčně trčet v takovém zapadákově, jako jsou Kanárské ostrovy?

„Vílo,“ zašeptal. Nic.

„Vílo!“ řekl polohlasem. Žádná odezva.

„Vílo!!!“ zavolal. Cožpak ho tu pohřbili zaživa a nikoho to nezajímá, ani tu nejbližší bytost, kterou má?

„Nekřičte tady!“ ozval se z mřížky ve dveřích suchý a trochu šeplavý hlásek. „Nikoho nepřivoláte. Sem se nikdo nedostane, i kdyby se na hlavu postavil.“

„Tak co mám dělat?“ zoufal si Pohádkář. Ale potěšilo ho, že se mu ozval aspoň někdo. Očividně to byl onen dozorce s kapucí a svazkem klíčů.

„Čekat,“ radil vyšeptalý hlásek a Pohádkáři se zdálo, že už ho někde slyšel. „Večer se za vámi stavím s výtečným mátovým mlékem. Báječně uklidňující nápoj, po něm se upokojíte.“

Večer... Jak má tady rozeznat, jestli je ráno, poledne nebo hluboká noc? Je tu stále stejné přitmní, jenom matný odlesk žárovičky z chodby, pronikající mřížkou, dává tušit kontury těch několika kousků plechového nábytku. Tady by měl být uvězněn na doživotí? Brrr!

Pohádkář pocítil, že má hlad a že je nesmírně unavený. Konečně došlo na jogurt (bez brusinkové příměsi), který zajedl jedním sucharem, co chutnal jako něco mezi korkovou podrážkou a cukrovou vatou, a zapil to douškem hořkokyselosláné minerálky. Pak se uložil na postel, téměř nevnímal, že se mu péra její drátěnky nevrle zaryla do zad, a usnul spánkem spravedlivých.

